

disse forud af Lovgivningsmagten vedtagne Bestemmelser skulle komme til Anvendelse paa det enkelte Sted eller ikke, det kan Kjøbstadens Bestyrelse, det kan Byraadet afgjøre. Det er imidlertid ikke sagt, at man derved vil opnaae sin Hensigt, thi derved kan det hele Lovgivningsmaskineri dog blive i betydelig Grad besværet, mere besværet, end hensigtsmæssigt er, og paa den anden Side er det dog tvivlsomt, om den stedlige Bestyrelse vil sætte det forud givne Lovgivningsindhold i Kraft. Eller man kan lægge det mere i Administrationens Haand, hvorledes de enkelte Vedtægter i hver Kjøbstad skulde ordnes, idet man naturligviis forud giver vedkommende Communer fuld Udgang, fuld Veilighed til at yttre sig. Kun ganske undtagelsesviis ved Forhold, hvor man selv er i Tvivl, om nye Bestemmelser ere ønskelige, kan man ligesom prøve sig frem ved ganske at overlade det til Communalbestyrelsen, om en Vedtægt skal udstedes, og hvad den skal indeholde (dog under Forbehold af Ministeriets Indsigelsesret); men i Almindelighed kan det efter mit Skøn ikke gaae an at opløse den samlede Lovgivningsmagt i hundrede — det kommer ikke an paa det enkelte Tal, om man trækker 20—30 fra, det er det Samme — i hundrede mindre Lovgivningsmagter, saa at der bliver 70—80 Byraad, der saaledes staves til Lovgivningsmagter, saaledes at de hver for sig skulde kunne bestemme, hvilke Regler der skal gjælde, ganske vist ikke saaledes, at de kunne paatvinge Justitsministeren Bestemmelser, men saaledes, at de kunne forhindre, at der kommer en efter de stedlige Forhold lempet, men dog i sit Grundvæsen eensartet Tankegang i Bestemmelserne. Vil man aldeles ikke give Justitsministeren denne Myndighed, anseer man det ikke for rigtigt at lægge nogen saadan Magt i hans Haand, saa lad hele denne Bestemmelse, hvorefter der skal tilveiebringes Politivedtægter i alle Kjøbstæder falde bort. Men derimod at lade alle disse mange Byraad, hver i sin Stad, afgjøre, hvad der maa faae Lov til at

komme ind i Vedtægten, naar dennes Udfærdigelse dog ansees for nødvendig, det vilde være en unaturlig og uhenigtsmæssig Tilstand, som jeg haaber, at ærede Medlemmer efter nærmere Overveelse ville erkjende vil have sine saa store Betænktheder, at de vilde billige min bestemte Modstand. Jeg har jo imidlertid erkjendt, at det for Tiden faae noget betænkelt ud med Hensyn til Overensstemmelsen paa dette Punkt. Naar jeg alligevel for antydede, at Uoverensstemmelsen maaskee dog ikke var aldeles uløselig, er det, fordi jeg vil henstille til Overveelse, om der dog ikke efter nogle af de faldne Ytringer skulde vise sig en Vej, hvorigjennem man kunde enes. Der var et Punkt, som navnlig laa den første ærede Taler (Casse) meget paa Sinde, det var angaaende Tilsynet med løssagtige Fruentimmer. Han nærede Frygt for, at Justitsministeren skulde paatvinge Kjøbstæderne Bestemmelser i saa Henseende, hvorved der kunde skee stor Skade. Jeg tilstaaer, det forekommer mig at være en meget besynderlig Frygt, men jeg vil gjøre, hvad jeg kan, for at fjerne denne Frygt. Jeg vil da sige, at jeg godt kan forstaae, at man i en Commune kan være imod, at der overhovedet i Vedtægten skal optages Bestemmelser om dette Punkt Utra c. om Tilsyn med løssagtige Fruentimmer. Vel, mine Herrer, lad saa det være afhængigt af Byraadets Beslutning, om der i Vedtægten overhovedet skal optages saadanne Bestemmelser, men man sige ikke, at, naar der overhovedet skal gives Bestemmelser, saa maa der ikke komme en Tøddel ind, som Communen finder uhenigtsmæssig, thi saa bliver sandelig den hele Tilstand for Regeringen utaalelig. Det ærede Medlem fra Aarhus (Mørk) meente, at gjennem Bestemmelserne om den offentlige Reenlighed kunde man faae Bestemmelser tagne, som ikke kunde være komne ind i vedkommende Steds Sundhedsvedtægter. Jeg troer ikke, at der er Grund til en saadan Frygt. Den offentlige Reenlighed er et langt snævrere Begreb end de Sundhedskrav, som kan være